

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΧΡΟΝΙΑ ΙΔ' - ΦΥΛ. 20 ΠΑΡΗΝΑ, ΣΑΒΑΤΟ, 22 ΤΟΥ ΟΚΤΩΒΡΗ 1916 ΑΡΙΘΜΟΣ 601

ΕΝΑΣ ΛΑΟΣ ΥΨΩΝΕΤΑΙ ΑΜΑ ΔΕΙΞΗ
ΠΩΣ ΔΕ ΦΟΒΑΤΑΙ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ
ΨΥΧΑΡΗΣ

— Από σήμερα θα βγαίνει ο Νουμάς με 8 σελίδες κάθε Σάβατο και θα πουλιέται το κάθε φύλλο

20 — ΛΕΠΤΑ—20.

— Τὴν ἀντιπροσωπεία τοῦ «Νουμά» τὴν ἔχει τὸ ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΟ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ Ε.Κουκλάρα (ὁδὸς Ἀκαδημίας 53, ἀντικρὺ στὴ Ζωοδόχο Πηγῇ). Ἐκεῖ γράφονται συντρομητές, πουλιῶνται περασμένα φύλλα κτλ. κτλ.

— Στὴ Θεσσαλονίκη ὁ Νουμάς πουλιέται στὸ Βιβλιοπωλεῖο Καστρινάκη καὶ Γεωργαντᾶ (ὁδὸς Ἐλ. Βενιζέλου ἀρ. 105).

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΑΔΚΗΣ ΘΡΥΛΟΣ—Τὸ κάστρο τῶν ματιῶν.
Κ.ΚΑΡΘΑΙΟΣ—Φιλήματα.
Α. ΚΑΤΖΟΥΡΟΣ—Τὸ τραγοῦδι τοῦ νόθου.
ΙΟΥΛΙΑ ΠΕΡΣΑΚΗ—Σκέρτσσο.
ΧΡ. ΠΕΡΣΑΚΗΣ Δόξα—Ζωή.
ΝΙΚΟΣ ΡΙΤΣΟΣ—Φεγγάρι,
Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ—Πλάτ' στὴν ἀγάπη (συνέχεια).
ΠΑΝΟΣ Δ.ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ—Ἐκείδου γεννήθηκα.
Κ. ΤΡΙΑΝΕΜΗΣ—Ἀπὸ τὰ «Ρουμπαγιὰτ' τοῦ Ὁμαρ Καγιὰμ».
ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ-- Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ — ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ.

ΕΚΕΙ ΟΠΟΥ ΓΕΝΗΘΗΚΑ

Στὴ χώρα πού μου χάρισε τὸ φῶς
Τρεμάμενος τὸ γόνα μου συγκλίνω
Καὶ στὰ ρημέδια μένω λειτουργός·
Τὸ δάκρυ μου ὦ· σὲ λήκυθον ἀφίνω
Νὰ στάξει στὰ παιγνίδια τὰ καλιά,
Σ' ἓνα καρότσι, σ' ἓνα σκαλιστήρι
Ποθῶντας νὰ χαρῶ μὲ λειτουργιά
Στῆς θύμησής τὸ ρόδινο ἀργαστήρι.

Ἄργαστηριάης μαῦρος ὁ καημός
Σφυροκοπάει τὰ περασμένα χρόνια,

Καὶ πὰ δὲ φέγγει ὁ λύχνος ὁ θαμπός
Τὴν ὥρα πού λευκαίνανε τὰ χιόνια
Τὸ σπίτι, τὸ ψηλὸ καμπαναριὸ
Καὶ πέρα τὸν πλατύστερο τὸν κάμπο,
Τότε πού μ' ἓνα βέλασμα κ' ἐγὼ
Στὸν κόσμον τῶν Ἀλείρων βγήκα νάμπω.

Βελάζανε τὰ ζὰ στὰ χειμαδιὰ
Τὴ νόχτα τοῦ τρεμάμενου Γεννάρη,
Καὶ τρίζανε τὰ ξύλα στὴ φωτιά
Κι' ἀγνότρεμο φωτοῦσε τὸ φεγγάρι
Τὸν ποταμὸ πού ἐκύλαγε λευκός,
Κι' αὐτὸ τοῦ σπιτικοῦ τὸ παραθύρι,
Σὰν πήδησα στὸ κύμα σὰν ἀφρός
Κ' ἐγὼ μὲς στὸ μεγάλο πανηγύρι.

Μεγάλωσα στὸ γόνα τοῦ παποῦ
Καὶ στῆς γιαγιᾶς τὴ στοργικὴν ἀγκάλη
Κι' ἀγροίκησα τ' ἀγὸ τοῦ σκορδιαλοῦ
Βυζαίνοντας τῆς μάννας τ' ἀνθογυάλι
Σὰν ὅπως τὸ νερόκρινο ρουφᾶ
Τοῦ ποταμοῦ τὰ ροδισμένα φύτρα
Καὶ πάλι ὅπως βυζαίνεται ἡ χαρὰ
Σὰ γίνεται τοῦ πόνου καταλύτρα.

Τὰ πρῶτα βήματά μου πηδηχτά
Δὲν τάσειρα σὲ κίτρινο κίλιμι
Καὶ μήδε πάλι ἐκοίταξα βαθειὰ
Στὸ μεσονύχτιο ἀνάστερο συντρίμι.
Στὸ φῶς, στὸ φῶς μπουσουύλησα σιγά,
Σὰν τὸ σκυλάκι στὸ ὑγραμένο χῶμα
Κ' εἶδα τὸν ἥλιο πέρ' ἀπ' τ' ἀνοιχτά
Νὰ μοῦ φωτᾶει τὸ σκοτεινὸ μου στόμα.

Στὶς φρουξαλιές τοῦ πλάνου ποταμοῦ
Σταλώθηκα, καὶ χάρηκα τὸν ἥλιο
Σιμὰ στοὺς ζευγολάτες τοῦ χωριοῦ
Τὴν ἀπαλάμη βάζοντας ἀντήλιο.
Νὰ δῶ στὰ μεσημέρια τ' ἀγανά
Πυρίφλογα τοῦ θέρου τὰ δρεπάνια
Καὶ νὰ χιουμᾶνε πύρινα σπαδιά
Στῶν ἡλίων τὴν πλημμύρα τὰ δικράνια.

Μὰ πρὶν ἀκόμα ἀγγίξω τὴ ζωὴ
Κι' ἀκρολουστῶ στὰ ρόδινα γιορτάσια,
Πρὶ σκύψω σ' ἐκκλησιὰ χαραυγινή
Καὶ δῶ τὸν ἥλιο πίσω ἀπ' τὰ καφάσια,